Ἔτος ΙΕ' Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 ΜΑΪΟΥ 1902 Ἀριθ. 710

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Γέννησις τοῦ Σολωμοῦ. — Ὁ Ὕμνος (ὑπὸ κ. Παλαμᾶ). — Σολωμὸς (ὑπο Γ. Μαλακάση). — Το Νέον Συμβόλαιον. — Αὐτοκράτηρα τῆς Ρωσσίας (μετάφρασις Δος Εἰρίνης Νικολαΐδου). — Το ἄνθος. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Ὁ ὄνος (ὑπο δος Μαρίας Ζερβουδάκη).

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΟΔΩΜΟΥ

Ὅταν ἀπὸ τὴν εὔμορφην Ἑλλάδα τῶν καλῶν περασμένων καιρῶν ἐδιώχθησαν αἱ μοῦσαι καί ὁ στυλοβάτης τοῦ ξανθοῦ θεοῦ τοῦ ἄσματος ἔπεσεν εἰς συντρίμματα κάτω ἀπὸ τὰ τυραννικά τῶν βαρβάρων χέρια, ὅταν τὸ σκότος καὶ ἡ ἐρήμωσις ἐσκέπασαν μὲ τὸ ψυχρὸν σάβανον τῆς σκλαβιᾶς. ὅλας τὰς ὡραιότητας τῶν μαρμάρων καὶ ὅλα τὰ φεγγοβολήματα τῆς χρυσοπλεγμένης παστάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἔσβυνεν ἥσυχα καὶ πονετικὰ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὅταν μὲ τὰς λαμπάδας των τας μαυροκαπνισμένας αἱ Ἐριννύες μὲ ξέπλεχτα μαλλιὰ ἔθεταν φωτιὰ εἰς κάθε μεγαλεῖον καὶ κάθε δόξαν καὶ κάθε τόπον προσκυνήματος τῶν ὡραίων θεῶν, ὅταν μαῦροι κόρακες ἐπτερύγιζαν ὡς σύννεφον θανάτου ἐπάνω εἰς τὴν μαρμαροκεντημένην στέγην τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἡ Ἑλλὰς ὅλη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἕως τοῦ ἄλλου ἄκρου μετεβάλλετο εἰς ἓν ἀπέραντον νεκροταφεῖον ὡραιότητος, τὸ ἀόρατον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον πλανᾶται πάντα εἰς τὰ γαλανὰ ὕψη τῶν αἰθέρων ἠσθάνθη αἴφνης μίαν ὑπερτάτην ἀπογοήτευσιν καὶ ἀθυμίαν.

Τί νὰ συνέβαινε λοιπὸν κάτω ἐκεῖ εἰς τὰς μυριάδας τῶν ἄστρων, τὰ ὁποῖα μὲ ἓν φύσημά του θεϊκὸν εἶχε δημιουργήσει; Καὶ μὲ τὸ βλέμμα του τὸ παντεποπτικὸν τὰ ἀνεμέτρησεν ὅλα, συστήματα πλανητικὰ καὶ ἀπλανῆ, καὶ εὗρε τοὺς ἡλίους τῶν οὐρανῶν νὰ λάμπουν πάντα μὲ τὴν ἰδίαν δύναμιν, καὶ τὰ ἀστέρια τὰ γλυκόφωτα νὰ ἀκολουθοῦν τὸ ἕνα 'πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν ἀτελείωτον καὶ τακτικὸν δρόμον των. Καὶ εἶδε τὸν Γαλαξίαν νὰ σκορπίζῃ εἰς ποταμὸν καὶ καταρράκτην ἀτελείωτον τὰς μυριάδας τῶν ἀδαμαντίνων κόσμων του καὶ εἶδε τὸ τέλειον τῆς δημιουργίας ἔργον του κανονικὰ καὶ εὔμορφα νὰ λειτουργῇ ὡς πάντοτε.

Καὶ ὅμως τὸ ἀόρατον Πνεῦμα ᾐσθάνετο ὡς νὰ ἐγίνετο γύρω του ἓν μέγα κενὸν καὶ ὡς τὸ ὡραῖον ἔργον τῆς Δημιουργίας σπουδαῖον νὰ διέτρεχε κίνδυνον. Κάτι μέγα καὶ τέλειον καὶ ἀπείρως ὡραῖον ὡς ἐγὼ κινδυνεύει τὴν στιγμὴν αὐτήν, εἶπε. Καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ προσεκτικώτερα τοὺς ἀργυροῦς κόσμους τοῦ σαπφειροκτισμένου στερεώματος. Κάτω μακρὰν εἰς ἓν μικρόν, ἐλάχιστον πλανητικὸν σύστημα, εἰς ἕνα πλανήτην μικροσκοπικόν, ὁ ὁποῖος ἐτρεμόσβυνεν ὡς μικρὰ ἐρωτευμένη πυγολαμπίς, ὅταν μὲ τὸ φεῦγον φῶς της αἰσθάνεται ὅτι χάνει καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης της, κάτω ἐκεῖ εἰς ἕνα ἀστράκι ἀσήμαντον, ὠχριοῦσαν οἱ οὐρανοὶ μέσα εἰς μίαν δύσιν πορφυρᾶν, ἡ ὁποία ἐφλέγετο χωρὶς νὰ καίεται.

Τότε τὸ Πνεῦμα ἐλησμόνησε διὰ μίαν στιγμὴν τὸ θεϊκὸν καὶ ὑπέρκοσμον μεγαλεῖον του καὶ ἐπέταξεν ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν χρυσῶν θρόνων του εἰς τὸ ἄσημον ἄστρον, τοῦ ὁποίου τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐνθυμεῖτο κἂν τὸ ὄνομα. Ἀλλ' ὅσον ἐπλησίαζε, τόσον ἡ πάλη τοῦ φωτὸς πρὸς τὸ σκότος ἐφαίνετο τρομερωτέρα εἰς μίαν μικρὰν γωνίαν τοῦ πλανήτου της γῆς τῆς ὁποίας ἐπὶ τέλους εἶχεν ἐνθυμηθῇ τὸ ὄνομα.

Καὶ τὸ Πνεῦμα ἀντελήφθη τότε, ὅτι τὸ φῶς ἐκεῖνο δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ φλέγουσαν ἑστίαν ὕλης φθαρτῆς, ἀλλ' ἦτο φῶς ὑπερκόσμιον, φῶς θεῖον, τὸ ὁποῖον ἐκλεκτοὶ κάτοικοι τῆς γωνίας ἐκείνης τῆς γῆς εἶχαν ὑπεξαιρέσει ἀπὸ τοὺς αἰθερίους ὁρίζοντας. Καὶ συγκεχυμένως τὸ πνεῦμα ἀνεμνήσθη ἓν μακρυνὸν ἆσμα, τοῦ ὁποίου οἱ ἦχοι εἶχαν φθάσει μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ θρόνου του καὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἕνας τυφλὸς ραψῳδὸς

ἔψαλλεν ἄλλοτε τὸ ὡραῖον ἔργον τῆς Δημιουργίας καὶ τὰς κακίας καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν θνητῶν τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ τὰ πάθη των καὶ τὰς φιλοδοξίας των. Καὶ μὲ τὸ ἄσμα αὐτὸ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἀδελφώνοντο καὶ ἄλλα ἄσματα, τὰ ὁποῖα ἕνας ὡραῖος ξανθός ἔφηβος ἐσυνώδευε τότε μὲ τὴν χρυσῆν λύραν του.

Καὶ ἐφ' ὅσον τὸ Πνεῦμα κατήρχετο, ἠσθάνετο ὅτι ἡ γῆ δὲν τοῦ ἦτο τόσον ξένη καὶ τόσον ἄγνωστος, ὅσον τοῦ εἶχε φανῆ κατ'ἀρχάς. Ἡ μικρὰ γωνία ἐκείνη τῆς γῆς τὴν ὁποίαν εἶχεφωτίσει τὸμέγα φῶς του καὶ εἶχε ζωογονήσει ἡ θεία πνοή του ἦτο ἄλλοτε προνομοιοῦχος,ἀφοῦ τὴν εἶχεν ἀγαπήσει καὶ τὴνεἶχε προικίσει μὲ τόσα δῶρα καὶ μὲ τόσα χαρίσματα.Καὶ μὲ τὴν ψυχὴν νοσταλγοῦσαν ὀλίγον κάλλος γραμμῶν καὶ ὀλίγην ἁρμονίαν χρωμάτων ἔστρεψε βλέμμα ἀγάπης πρὸς τὰ χρυσίζοντα τὴν ὥραν ἐκείνην μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐστέγαζε πλέον κανένα θεόν, ἀλλ' οὔτε ὑμνεῖτο εἰς ἀθανάτους ὕμνους ἀπὸ κανένα θνητόν. Καὶ τὸ Πνεῦμα ἐθλίβη διὰ τὴν ἐπερχομένην ἐρήμωσιν καὶ δύο δάκρυα ἐκυλίσθησαν κάτω εἰς ἕνα ὁλοπράσινον καὶ ἀνθοστολισμένον νησί, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶχε στρέψει ἤδη τὸ βλέμμα του καὶ τὸ ὁποῖον ἐχαίδευεν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τὸ γαλανὸν τῆς θαλάσσης κῦμα.

Ἐκεῖ τὸ βλέμματου ἐσταμάτησε καὶ ἀνεπαύθη εὐχάριστα ἐπάνω εἰς τὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων, ἐνῷ αἱ αἰσθήσεις του ἐναρκώθησαν ἀπὸ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα τῶν ἀνθῶν. Ἐδῶ θὰ ἀναζήσῃ μίαν ἡμέραν ὅ,τι θνήσκει σήμερον ἐκεῖ πέραν, εἶπε τὸ πνεῦμα, ἀτενίζον καὶ πάλιν τὰ ὡραῖα μάρμαρα.

Ὅλοι οἱ ρυθμοὶ καὶ ὅλαι αἱ ἁρμονίαι καὶ ὅλη ἡ ποίησις τοῦ παρελθόντος ἀπὸ τὴν γῆν αὐτὴν τὴν μυρισμένην μὲ τόσα μῦρα καὶ ἀρώματα θὰ ζωογονηθοῦν καὶπάλιν καὶ θὰ ἀδελφώσουν ἓν δοξασμένον παρελθὸν μὲ ἓν γεμάτον ἀπὸ ὡραίας ἐλπίδας μέλλον.

* * *

Πέρασαν αἰῶνες καὶ καιροί. Καὶ ὅταν ἐγλυκοχάραζε καὶ πάλιν μία ἀνατολὴ μὲ κάποιον φῶς ἀναστάσεως καὶ ἀναγεννήσεως τῆς μικρᾶς αὐτῆς γωνίας τῆς γῆς,τὸΠνεῦμα δὲν ἐλησμόνησε τὴν ὑποσχεσίν του.Ἀφοῦ ἐκεῖ εἶχε γεννηθῆ ὁ Οὔγος Φώσκολος,ἐγεννᾶτο τώρα καὶ ὁΣολωμός,ὁ ποιητὴς τοῦ Ὕμνου τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων εἰς τὸ ἀνθοστολισμένον ἐκεῖνο νησί,εἰς τὴν μυροβολημένον Ζάκυνθον.

ΥΜΝΟΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑκατονταετηρίδος τοῦ Σολωμοῦ, ἥτις ἐτελέσθη προχθὲς ἐν Ζακύνθῳ, ὁ φανατικώτερος ὀπαδὸς καὶ ἀξιώτερος διάδοχος τοῦ λεγάλου ποιητοῦ κ. Κωστῆς Παλαμᾶς ἔγραψε τὸν κάτωθι ὕμνον, ὅστις ἀπηγγέλθη ἐν Ζακύνθῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς.)

Βρύσες ἁπλώ ει τὰ κλαδιὰ τὸ δέντρο στὸν ἀέρα
Μ.ν καρτερῆς ἐδῶ πουλὶ καὶ μ .ν προσμένις χλόη,
Γιατὶ τὰ φύλλα εἶν' πολλά, σὲ κάθε φύλλο πνεῦμα.
Τὸ ψ.λὸ δέντρο ὁλόκληρο κ' ἠχολογᾶ κι' ἀστράφτει.
Σολωμὸς (Ἀγνώστων ποιημάτων ἀποσπάσματα)

Χαῖρε! δέντρο κ' Ἐσὺ φύτεψες,
Δέντρο πότισες, ποιητή!
Γλῶσσα, στιχο, ἰδέα, τὸν ἔρωτα,
Μᾶς τὰ πρόσφερες Ἐσύ!

Χαῖρε! δέντρο κ' Ἐσὺ φύτεψες,
Δέντρο πότισες ἀδρὰ,
Ὅπου φύλλο δροσιὰ στάλαξες,
Καὶ ψυχὴ κάθε δροσιά.

Καὶ τὸ δέντρο εἶν' ἕνα ἴσκιωμα,
Καὶ τὸ δέντρο εἶν' ἕνα φῶς,
Ζήλεψε ὁ δρυμὸς τὸ ἴσκιωμα,
Καὶ τὸ φῶς ὁ αὐγερινός.

Καὶ τὸ δέντρο εἶναι σὰν ἄγαλμα
Ποῦ ἱστορίζει ποιὸ πιστὰ
Τὴ δική σου αἰωνοστύλωτη
Ριζωμένη ζωγραφιά.

Ἀπὸ τὸ λαμπρόφωτο ἴσκιωμα,
Ὅσοι ἀλλόφυλοι μακρυά!
Ἡ κιθάρα ἂς γίνῃ βούνευρο
Κι' ὁ ἁπαλὸς ψαλμὸς χτυπιά.

Μακριὰ ὅσοι στήσατε εἴδωλα
Τάσκημα καὶ τἀδειανά.
Καὶ ὅσοι Τούρκου σπλάχνο κρύβετε
Καὶ ὅσοι λογισμὸ ραγιᾶ,

Πέρα στὸ λαμπρόφωτο ἴσκιωμα,
Τί γυρεύετε, ὄχλοι, ἐσεῖς;
Τῆς τυφλῆς ὁρμῆς σας πόδισμα
Νὰ ὁ ἀϊτὸς καὶ ὁ θεριστὴς πρωτόφαντα

Μὲ τὸ αἷμα τῶν Ἀρχίλοχων
Καὶ τῶν Πίνδαρων, ὁ ἀϊτός·
Ἡ χαρὰ τοῦ τὰ μεγάλωσε
Τὰ φτερούγια καὶ ὁ θυμός

Καὶ εἶν' ὁ θεριστής.
Καὶ ὅλα κόβοντας ἐκεῖ
Τἄνθια στὸ νησὶ τὸλόανθο
Ποῦ πρωτόειδε τὴ ζωή.

Φόρεμα ἀπριλιάτικο ὕφανε
Γιὰ νὰ ντύσῃ τὴν τρανὴ
Τὴ μητέρα Μοῦσα ποῦ ἔσερνε
Τὸ γυμνότατο κορμί

Ὅμως μέσα στοὺς ἀνθότοπους
Ψάχνοντας τοῦ ὡραίου νησιοῦ,
Νοῦρε κάπου καὶ τὸ μάζωξε
Τὸ φαρμάκι ἑνός φειδισοῦ,

Καὶ σαΐττες μέσα του ἔβαψε,
(Τί γυρεύετε, ὄχλοι, αὐτοῦ;)
Γιὰ τὸ σάλεμα τοῦ ἀνάξιου,
Γιὰ τὸ κοίμισμα τοῦ ὀκνοῦ.

Μήτε δάσκαλοι κοντόφωτοι
Καὶ μήτε ἄσοφοι σοφοὶ
Ὅπου φύτεψες καὶ πότισες·
Καὶ ὅπου ἔπλασες Ἐσύ.

Καὶ μήτε ὅσοι μέσ' στὸν ὕπνο τους
Τάραξαν ἱεροὺς νεκρούς
Χέρια ἁπλώνοντας ἀταίριαστα
Στοὺς ὡραίους ἀρχαίους θεούς.

Καὶ μήτε αὐτὸς ποῦ ἐσέ ψευτίζοντας
Τὄνομά σου διαλαλεῖ,
Σὰν τὸ ψεύτισμα τοῦ ἀγνότατου
Ἀπὸ τὸν πραμματευτή·

Καὶ οὔτε δημοκόπου δίγνωμου
Κράξιμο, οὔτε τοῦ πεζοῦ
Τὸ λαχάνιασμα τἀνήμπορο
Γιὰ τἀνέβα τοῦ βουνοῦ.

Καὶ τὴ σκέψι ὅσοι γαυγίζουνε,
Σὰν τὸν ξένο τὰ σκυλιά,
Μακρυὰ ἀπὸ σέ! κι' οἱ ἀκάθαρτοι
Κ' οἱ παράταιροι μακρυά!

Πεζοδρόμοι ἢ καβαλλάρηδες
Τοῦ ὀνείρου ἢ τῆς ζωῆς.
Πρὸς τἀπάτητα ἀνεβάσματα,
Ἔξω ἀπὸ τὴ ρούγα, ἐσεῖς.

Μόνο ἐσεῖς ἐλᾶτε! Μέσα σας
Ὅσοι ἀκοῦτε κάτι τι,
Μικρό, μέγα, ἀπὸ τὴ δύναμη
Τοῦ Ρυθμοῦ τοῦ νικητῆ.

Ὅσοι ἀντιφεγγίσματα εἴσαστε
Τοῦ πατέρα ἥλιου Ρυθμοῦ
Ποῦ ἁρμονίζει καὶ τἀταίριαστα
Καὶ τὸ φῶς κυλάει παντοῦ.

Μόνο ἐλᾶτε ὅσοι λατρεύετε
Στ' Ἅγιο βῆμα τῆς ψυχῆς
Τὴν Ἑλλάδα τῆς ἀθάνατης
Ὀλοζώντανης ζωῆς!

Τὴν Ἑλλάδα ποῦ ξἀνάρχεται
Νέα πρὸς νέα σὰν τὰ παληὰ
Καὶ τὰ ἔργα πλάθει ἀπόκοντα
Μὲ τὰ κλέφτικα σπαθιά.

Τὴν Ἑλλάδα ποῦ ξανάρχεται
Νέα πρὸς νέα σὰν τὰ παληά.
Καὶ τὸ Λόγο πλάθει ἀδούλωτα
Μὲ τὴν κλέφτικη λαλιά.

Τὴν Ἑλλάδα ποῦ ξανάφεξεν,
Ἀντιόπη ἡρωϊκή,
Μέσ' ἀπ' τὴ μισολογγίτισσα
Νέα φωτοκαμένη γῆ.

Τὴν Ἑλάδα ποῦ ξανάνθισε,
Καλλιόπη ἁρμονική,
Νέα μέσ' ἀπὸ τόλόανθο
Πολυκέλαδο νησί!

Καὶ δοξάστε Τον! Ὀλόγυρα
Σὲ μιὰ πλάσι νέα χλωρὴ
(Ὦ τὰ ρεῖθρα γλυκοφλοίσβιστα
Κ' οἱ ἔρμοι βράχοι οἱ σιγαλοί!)

Γρίκησε τὸ Μῆνιν ἄειδε
Νὰ τοῦ ψάλλῃ μιὰ φωνή,
Καὶ σὲ θεῖα δυὸ μάτια ὁλόσβυστα
Εἶδε νέαν ἀνατολή.

Καὶ εἶδε τὴν Κυθέρεια. γέννημα
Δεύτερη φορὰ τοῦ ἀφροῦ,
Καὶ ὁλοτρέμουλο στά ποδια της
Τὸ φιλὶ τοῦ φεγγαριοῦ,

Καὶ Ἰλιάδων ἀστραπόφεγγα
Μέσα τοῦ ἄστραψεν ὁ νοῦς
Καὶ στὸν κῆπο νοῦρε τ'Ἐλκίνοου
Τοὺς ἀγέραστους καρπούς.

Καὶ τὸν Ὕμνο μεγαλόφτερο
Πρωταπόλυσε ὄχι πειὰ
Σ' ἑνὸς γέρου Ὀλύμπου ἀπόμακρου
Ἀφροδίτη ἢ Ἀθηνᾶ,

Μὰ σ' ἐσὲ ἀντρειωμένη ρήγισσα
Θεοκατοίκητου βουνοῦ!
Νέον Ὄλυμπο ὀρθοτίναξεν
Ἡ ἄβυσσο τοῦ σκλαβωμοῦ!

Σείεται ἡ γῆ καὶ γοργοσκίζεται,
Κάθε ποῦ τῆ γῆ πατᾷς.
Τὸ νερὸ ἀναβρύζει ἀθάνατο.
Τὸ νερὸ τῆς λεβεντιᾶς.

Τοῦ σπαθιοῦ σου ἡ κόψι ἀλάθευτη
Κάθε ποῦ τὴ γῆ πατᾷς,
Ὁ δειλὸς Καραΐσκος γίνεται
Καὶ Κανάρης ὁ ραγιᾶς!

Δός του, Μισολόγγι, τὸ αἷμά σου,
Τὴ φωτιά, Τριπολιτσά,
Τὰ σμαράγδια σας, Ἐφτάνησα,
Καὶ τὴ στάχτη σας Ψαρά,

Καὶ εἶν' Ἐκεῖνος. Μέσ' στὸ βρόντημα
Τἄξιο τοῦ καρυοφυλλιοῦ,
Λειτουργὸς τοῦ Λόγου ἀτάραχος
Καὶ προφήτης τοῦ Ρυθμοῦ,

Ἀποπάνου ἀπ' τὸ τρικύμισμα
Τῆς λεβέντικης ὀργῆς.
Τὸν αἰθέρα ὁλόγλαυκο ἄνοιξε
Τῆς Ἰδέας τῆς θεϊκῆς.

Σᾶς ἀνέβασεν, ὦ Ἐλεύτεροι;
Ποῦ σᾶς ἔσφιγγε ὁ Μπραΐμ
Στὴν πηγὴ ποῦ ὁραματίζονται
Τῆς ἰδέας τὰ Σεραφείμ.

Καὶ σᾶς ἔδωκεν, ὦ Ἐλεύτεροι,
Ποῦ χτυποῦσε ὁ Κιουταχῆς,
Κάποια βάθη νὰ ξανοίγεται
Μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς.

Χαῖρε, ὁ Λόγος! Χέρι, δούλευε
Πάλευε κ' ἐσύ, σπαθί,
Εἴτε πλάθει, εἴτε στοχάζεται,
Γιὰ τὸ Λόγο, τὸν ποιητή!

Μεσ' στὰ ρόδα ἢ μέσ' στὰ αἵματα
Ὅπου Ἑλλάδα, ὁ Λόγος θεός,
Ἡ Ὠμορφιὰ εἶν' ἡ μοῖρα ἡ δέσποινα
Καὶ τῶν ὅλων ὁ σκοπός.

Καὶ ὅλα ζοῦν καὶ λογαριάζονται,
Σκέψι, Πράξι ὀνειρευτά,
Μόνο ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἄραξαν
Μακαρία σ' ἐσὲ Ὠμορφιά!

10 Μαΐου 1902.

Κωστῆς Παλαμᾶς

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ

Καθὼς τὴν ὥρα τὴν ἀπόβροχη,
Ποῦ τὴ φωτίζει ἑφτάχρωμο τὸ θεῖο δοξάρι,
Μ' ὅλη τὴν ὀμορφιά του τὴν ἀπόκοσμη,
Μ' ὅλη τὴν οὐρανόσταλτή του χάρη,

Ἀάμπουν στεριὲς καὶ πέλαγα,
Μαζί, σὲ μιὰν ἀθάνατη λαμπράδα,
Ἔτσι καὶ σύ, τραγουδιστή μου ἑφτάχρωμε,
Ζώνεις ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὴν Ἑλλάδα.

Εἶνε ὁ σκοπός σου, ἀλήθεια, ἀθάνατος,
Τῆς Ἴριδος τὰ χρώματα ζοῦν στό σκοπό σου,
Μιὰ Μοῖρα ποῦ γεννοῦσε λιονταρόκαρδους
Φώναξε καὶ σὲ σένα—Φανερώσου ! —

Κι' ἐνῷ στεριὲς καὶ πέλαγα
Τὰ σκέπαζαν τὰ σύγνεφα τὰ μαῦρα,
Πρόβαλες σύ, καὶ μὲ τὸ φῶς σου ἀλαφροχύθηκε,
Στὴ χώρα τή βαρύγνωμη, κ' ἡ αὔρα.

Τῆς Λευτεριᾶς, ὅπου βαφτίστηκε
Μέσ' στὰ βαθειὰ ποτάμια τῶν αἱμάτων,
Τῆς Λεφτεριᾶς ποῦ τὴν τραγούδησες πρωτάκουστα
Στὴ Λύρα τῶν ἑφτὰ χρωμάτων.

Κι' ἀκόμα δρόμους φώτισες,
Δρόμους καὶ δρόμους ἄνοιξες τριγύρω,
Κ' ἡ αὔρα ποῦ μιὰ μέρα πρωτοσκόρπισες
Ἔγινεν εὐωδιὰ κι' ἔγινε μῦρο.

Κι' ἀνάδωσε, κι' ἀπλώθηκεν,
—Ὦ ! τὰ Μαγιάπριλά σου τὰ αἰώνια !
Ποῦ λέει κανεὶς κ' οἱ πέτρες πῶς ἀνθίζουνε,
Ποῦ λέει πῶς λουλουδίζουν καὶ τὰ χιόνια...

Κι' ἀκόμα κόσμους φώτισες,
Τοὺς κόσμους τῆς ψυχῆς τοὺς κοιμισμένους,
Τῶν εὐγενῶν, τῶν ἔρμων τῶν ἀδύνατων,
Ποῦ τοὺς θαρροῦν οἱ ἀνίδεοι γιὰ ξένους,

Τοὺς κόσμους τῆς Φαρμακωμένης σου,
Καὶ τῆς φτωχῆς Μαρίας. ποῦ προβαίνει
Κάτ' ἀπ' τὴ νύχτα τὴ γλυκειὰ καὶ τὴν ἀστρόφεγγη
Λίγη δροσιὰ νὰ πάρῃ ἡ μαραμένη...

Ὦ ! τὴν ἀγάπη ποῦ τὴν ξύπνησες
Μὲ τὴν ὁλόφωτή σου Λύρα,
Ποῦ τῆς ἐφόρεσες μιὰν ἄφθαρτη
Καὶ μιὰν ἀσύγκριτη πορφύρα,

Κι' ὅταν τὴ δύστυχη τὴν ἔσυρες
Στὴν κολασμένη ἀπάνω κλίνη,
Στάνταριασμένο μέτωπο τῆς ἔβαλες
Τὴν ἀκριμάτιστη γαλήνη !

Κι' ἀκόμα, ὦ μάγε ἐσύ, ζωντάνεψες
Τὸν κόσμο ποῦ ποτὲ δὲν ἐγεννήθη.
Καὶ ζῇ μέσα στὰ δάση τὰ βαρήσκιωτα,
Καὶ μέσ' τῶν ὠκεανῶν τὰ βύθη,

Κι' ἕνα ἀντιφέγγισμα ἄφησες
Στὰ πλιὸ κρυφά κι' ἀπόξενα ἐδῶ κάτου,
Τὸ μελιχρό σου τ' ἀντιφέγγισμα, ποῦ ἡμέρωσεν
Ὡς καὶ τὴν ἄγρια νύχτα τοῦ θανάτου...

Κι' ἂν πορφυρώνῃ ἀκόμα ἡ λάμψις σου
Χαλάσματα κι' ἐρείπια καὶ συντρίμμια,
Κάποιων ναῶν μόνον σκορπίσματα
Τέτοια πανίερη ἔχουν γύμνια,

Κάποιων ναῶν τὰ μάρμαρα,
Ποῦ μοναχὰ ἕνας ὕμνος τὰ σαλεύει,
Τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ τ' ἀργυρώνει ἀλαφροφίλητα,
Τοῦ ἥλιου τοῦ χρυσοῦ ποῦ τὰ χαϊδεύει...

Καὶ τόρα ποιὸς θὰ τραγουδήσῃ σε ;
Ποιὸς ἦχος, ποιὸς ρυθμὸς θὲ νὰ σὲ ψάλῃ ;
Δὲ μοιάζει ὁ στίχος μας τὸ στίχο σου τὸν ἄχραντο,
Πῶχει πατρίδα κάποιαν ἄλλη...

Τὸ φῶς ἐσὺ εἶσαι τὸ ἀνιστόρητο,
Τῆς Ἴριδος τὰ χρώματα λάμπουν σὲ σένα,
Δόξα στὰ μάτια μόνο ποῦ σὲ βλέπουνε,
Στὰ χείλη ποῦ μπροστά σου εἶνε κλεισμένα !

(Ἀπὸ τὰ Πικαθήνκια) **Μ. Μαλακάσης.**

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Τέλος πάντων αἱ σάλπιγγες ἠκούσθησαν καὶ ὁ ρυθμικὸς βηματισμὸς τοῦ στρατοῦ ἀπήχησεν εἰς τὴν ἀκοὴν ὅλων, ὡς τὸ τελευταῖον ἀληθινὸν ἄγγελμα τῆς ἀναχωρήσεως. Αἱ διαδόσεις αἱ κυκλοφορήσασαι τὴν τελευταίαν στιγμὴν περὶ ἀνασταλεισῶν διαταγῶν καὶ περὶ ἐπισήμου ἐπεμβάσεως τῶν Δυνάμεων πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ πολέμου δὲν ἦσαν λοιπὸν ἀκριβεῖς. Ἡ ὀργὴ τῶν ἐξάλλων πατριωτῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰς διαδόσεις αὐτὰς εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀπειλοῦν ἀνατροπὴν τοῦ καθεστῶτος καὶ νὰ ὁμιλοῦν περὶ προδοσίας, κατηυνάσθη. Ἂν τολμοῦσαν, ἂς μὴν τοὺς ἄφηναν νὰ φύγουν, εἶπεν εἷς πρώην πολιτευόμενος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἄκρος δημοκρατικός, εἶχε γίνει διὰ μίαν περίοδον φανατικὸς βασιλόφρων καὶ ὁ ὁποῖος πάλιν, ἀφότου ἀπηλπίσθη περὶ τοῦ διορισμοῦ του εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον προσοδοφόρους διοικητικὰς θέσεις, εἶχε γίνει καὶ πάλιν ἀμείλικτος τοῦ καθεστῶτος ἐπαναστάτης.

Ἂν τολμοῦσαν νὰ μᾶς πουλήσουν πάλιν, θὰ τοὺς ἐκαίαμεν, εἶπεν, εἰς ἕνα ὅμιλον ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο πλησίον του. Καὶ τὴν φρᾶσίν του αὐτὴν διεδέχθησαν λέξεις ἀσεβεῖς κατὰ τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλίσσης καὶ τῆς Κυβερνήσεως.

Μὰ λένε, ὅτι δὲν θὰ γίνῃ πόλεμος, εἶπε κάποιος φουσταινελοφόρος, διακόπτων τὸν πολιτευτὴν ῥήτορα.

Οἱ στχυρκετοί μας ρίχτηκαν πεχὰ 'ς τὴν Μακεδονία καὶ κανένας θεός, ἀκοῦτε, κανένας θεὸς δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ βάλουν φωτιὰ ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη. Ζήτω τῆς Ἐθνικῆς, εἶπαν τρεῖς-τέσσαρες κουτσαβάκηδες, οἱ ὁποῖοι ἤκουσαν τὰς τελευταίας λέξεις, τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατερχόμενοι τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ μὲ τὰς συνήθεις συνοδείας, αἱ ὁποῖαι προηγοῦνται πάντοτε οἱαεδήποτε ἐπισήμου παρελάσεως.

Ζήτω ! ζήτω ! ἠκούσθη τότε ἀρχικῶς ἀπὸ ὅσους εὑρίσκοντο πλησιέστερα εἰς τοὺς συζητοῦντας· ἔπειτα 'σὰν ἕνα ρῖγος θεῖον νὰ εἶχε διαδράμει ὅλον τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, 'σὰν μία ἔξαρσις ἀπὸ τὰς ὀλίγας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ κοινοῦ συναρπάζουν τὰ πλήθη νὰ ἐδόνησεν ὅλων τὰς ψυχὰς καὶ νὰ μετήγγισε τὸν σπινθῆρα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς ὅλων τὰ στήθη, ἓν ζήτω μυριόφωνον, ἓν ζήτω χρωματισμένον μὲ τὰ χρώματα μιᾶς μεγάλης καὶ ἀπείρου ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα ἐτινάχθη εἰς τὸν ὁρίζοντα καὶ ἐβροντοφωνήθη ὡς τὸ ἐπίσημον, τὸ ἀληθινὸν σύνθημα τοῦ πολέμου.

Τὴν κραυγὴν ἐκείνην διεδέχθησαν σκηναὶ συγκινήσεως ἀπεριγράπτου, πυροβολισμοὶ εἰς τὸν ἀέρα, δάκρυα, ἄσματα πολεμικά, κραυγαὶ παραφροσύνης, πηδήματα εἰς τὸν ἀέρα, πετάγματα φεσιῶν καὶ καπέλλων, χειροκροτήματα, τραγούδια κλέφτικα, πανδαιμόνιον ἀληθινόν, ἀνὰ μέσον τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ παρέλασις τοῦ στρατοῦ, ὁμαλή, κανονική, ρυθμική, ἀλλὰ συγχρόνως ζωηρὰ καὶ θορυβώδης. Οἱ ἄνδρες ἂν καὶ κατὰ βάθος μᾶλλον μελαγχολικοί, ἐν τούτοις εἶχαν

παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ αἰσθανόμενοι διὰ πρώτην ἴσως φοράν, ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην, αὐτοὶ ἦσαν ἡ πατρίς, ἡ δόξα καὶ ἡ ἀνκμενομένη νίκη, ἠλεκτρίσθησαν διὰ μιᾶς καὶ ἠσθάνθηταν μέσα εἰς τὰς ψυχάς των ἓν ἄγνωστον ἕως τὴν στιγμὴν αὐτὴν μεγαλεῖον, κἄτι τὸ ὁποῖον τοὺς ἔθετε πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς φωνάζοντας, οἱ ὁποῖοι ἔμενεν εἰς τὴν ἡσυχίαν των, ἀμέριμνοι καὶ ἀδιάφοροι, διότι εἰς αὐτοὺς ἀνέθεταν τὰς ἐλπίδας των, ἀπὸ τὰς ἐλπίδας των, ἀπὸ αὐτοὺς ἐπερίμεναν τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς τιμῆς των.

Καὶ ὡς μὲ τὰς ἰδέας αὐτὰς νὰ εἶχαν χειραφετηθῆ διὰ μιᾶς ἀπὸ κάθε ζυγόν, ὡς νὰ εἶχαν πκύσει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἁπλοῖ ἀριθμοὶ καὶ ἁπλᾶ ὅπλα, τὰ ὁποῖα μόνον μετὰ ἀνωτέραν διαταγὴν ὤφειλαν νὰ σκορπίζουν τὰς φλόγας των εἰς τὸν ἀέρα, οἱ ζωηρότεροι, οἱ πλέον ἐνθουσιώδεις, ἐξέκλιναν ἀπὸ τὴν γραμμήν των, κατεβίβαζαν τὰ ὅπλα ἀπὸ τὸν ὦμον καὶ ἐπυροβολοῦσαν εἰς τὸν ἀέρα.

Γειά σας, λεβεντόπαιδα, ἠκούσθη ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας μία φωνὴ γεροντική, τρέμουσα, καὶ τὸ χέρι τοῦ Παλβίδου ἠκολούθει μὲ σπασμωδικὰς κινήσεις τὸν χρόνον τῆς φωνῆς, σεῖον εἰς τὸν ἀέρα ἕνα καπέλλον, σκεπασμένον μὲ ταινίαν πένθιμον.

Ὁ κ. Δούκαλ ἐστέκετο εἰς τὸ πλευρόν του καὶ παρηκολούθει μὲ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν αὐξάνον ἐνδιαφέρον τὴν τόσον ζωηρῶς καὶ ἐπισήμως ἐκδηλουμένην συγκίνησιν καὶ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ κατακτήσουν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν αὐτὴν ἀκόμη, ἐὰν ἔχουν καλοὺς στρατηγούς, εἶπεν ὁ Δούκαλ. Ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς βεβαίως ἀναζῇ καὶ συνεχίζει τὸ ἔνδοξον παρελθόν της, προσέθηκεν ὁ καλὸς φιλέλλην. Ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον μὲ τόσος ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ τόσην περιφρόνησιν πρὸς τὸν κίνδυνον δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ νικηθοῦν.

Ὥστε δὲν ἀποδοκιμάζετε βεβαίως τὴν ἀπόφασίν μου, εἶπεν ὁ Νῖκος ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο ὄπισθεν τοῦ πενθεροῦ του καὶ ἤκουσε τὰς τελευταίας του λέξεις.

Δηλαδή; ἠρώτησεν ὁ Δούκαλ.

Νὰ κατατάχθω εἰς τὴν φάλαγγα τῶν Φιλελλήνων καὶ νὰ κάμω καὶ ἐγὼ διὰ τὴν πατρίδα μου ὅ,τι κάμνουν οἱ γενναῖοι αὐτοὶ ξένοι . . . . .

Ὁ κ. Δούκαλ ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω, εἶδε κατὰ πρόσωπον τὸν γαμβρόν του καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔσφιγξε τὸ χέρι :

Καλὰ εἶπα ἐγώ, ὅτι ἡ Ἄννα ἔκαμεν ἐκλογὴν ἀρίστην

Ἡ Ἄννα εἰξεύρει τί σκέπτεσαι;

Ναὶ καὶ μὲ ἐπιδοκιμάζει ἂν καὶ κατ' ἀρχὴν εἶναι ἐναντία τοῦ πολέμου.

Τότε, φίλε μου, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἀκούσῃς τὴν φωνὴν τῆν συνειδήσεώς σου. Πήγαινε ὁ πόλεμος εἶναι ἕνα βάπτισμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται κανεὶς πάντοτε καλλίτερος. Ἔπειτα ἡ ζωή σου ἕως τώρα διέρρευσε πολὺ ὁμαλά, πολὺ κανονικά, μὲ πολλὰς εὐκολίας. Ἔχεις ἀνάγκην ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶν συγκινήσεων. Ὁ πόλεμος θὰ ἀνοίξῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σοι νέους ὁρίζοντας.

Ὁρίζοντας αἵματος, εἶπεν ὁ νέος, ὡς μονολογῶν.

Ὁ κ. Δούκαλ προσήλωσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ἓν βλέμμα βαθύ, ἐρευνητικόν, βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἔφθανεν ἕως τὰ ἄδυτα βάθη τῆς ψυχῆς του.

Τὸν ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἰδιαίτερον διαμέρισμα τοῦ Παλβίδου. Ἀλλὰ διατὶ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν πόλεμον, ἀφοῦ τόσον ἀποστρέφεσκι τὴν αἱματοχυσίαν ;

Διότι ἔχω καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ τὸ κάμω.

Ἄλλως τε μὴ λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν τὰς σκέψεις μου τῆς στιγμῆς αὐτῆς, αἱ ὁποῖαι ἔχουν πολὺ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὰς ἰδέας τῆς κ. Λάϊν. Ἡ Ἄννα μὲ ἐπιδοκιμάζει. Τοῦτο θὰ ἤρκει διὰ νὰ καθησυχάσω κάθε ἐνδοιασμὸν τῆς συνειδήσεώς μου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ πκρέλασις τοῦ στρατοῦ εἶχε τελειώσει καὶ μὲ τὰ τελευταῖα ζήτω, τὰ ὁποῖα τώρα ἠκούοντο ἀπὸ μακρὰν ὅλοι οἱ ἄλλοι τῆς οἰκογενείας εἶχαν συγκεντρωθῆ εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ Παλβίδου.

Ἡ κ. Μεμιδῶφ ἐστένταζε μέσα εἰς ἓν φόρεμα λιλὰ μεταξωτόν, στολισμένον μὲ ὡραίας ντεντέλας, ἡ Ἔμμα ἐσκούπιζε τὰ δάκρυά της, διότι μὲ τοὺς ἀπερχομένους στρατιώτας ἀνεχώρει καὶ ὁ νεκρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ γεύματος τοῦ κ. Δούκαλ, ὁ τελευταῖος ἔρως της, ἴσως καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς της πρὸς ἀποκατάστασιν. Ἡ Ἄννα ἔβλεπε τὸν ἄνδρα της μὲ πολλὴν στοργὴν καὶ ὑπερηφάνειαν καὶ ἡ κ. Λάϊν ἐπανελάμβανε τὴν πρὸς στιγμὴν διακοπεῖσαν συζήτησίν της μὲ τὸν ἰατρὸν τοῦ κ. Παλβίδου.

Ὑποθέσατε ὅτι θὰ νικήσουν οἱ ἰδικοί τας, ἔλεγεν ἡ κ. Λάϊν, ὅτι ἡ τύχη θὰ σᾶς εἶναι εὐνοϊκὴ εἰς ὅλα, ὅτι ὁ τόσον ἔμπειρος εἰς τοὺς πολέμους ἐχθρικὸς στρατός, ὁ τόσον πολυπληθέστερος τοῦ ἰδικοῦ σας θὰ νικηθῇ· πιστεύετε ὅτι δὲν θὰ στοιχίσῃ αὐτὸ τὴν ζωὴν εἰς πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦσαν νὰ φανοῦν χρήσιμοι κατ' ἄλλον τρόπον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς των καὶ εἰς τὴν πατρίδα των ἀκόμη.

Ὑπολογίσατε τί ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ μία ὁλόκληρος ζωὴ νέα ἀκόμη, πόσας γενεὰς κυοφορεῖ καὶ τότε θὰ καταλάβετε τί καταστροφὰς φέρει ἕνας πόλεμος.

Μὰ τότε, κυρά μου, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τοὺς ἀδελφούς μας νὰ ἀδικοσκοτόνωνται, διὰ νὰ μὴν ὀλιγοστεύσωμεν τὰς γενεάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ὀφείλουν τὴν ὕπαρξιν εἰς ὅσους θὰ φονευθοῦν. Μήπως χωρὶς τὸν πόλεμον δὲν χάνονται καθ' ἡμέραν τόσοι νέοι ἄνθρωποι ἀπὸ θάνατον φυσικόν; Μήπως ἀπὸ νεκνικὰς τρέλλας καὶ ἀσωτίας ὀλίγαι καταστροφαὶ ἐπέρχονται εἰς τὰς αὐξήσεις τῶν πληθυσμῶν. Περιστείλατε σεῖς τοῦ Νέου Κόσμου οἱ ἄνθρωποι, σεῖς οἱ ἄνθρωποι τῶν νέων ἐφευρέσεων καὶ ἀνακαλύψεων τὰς καταστροφὰς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἐπιστήμης καὶ τὴν ἠθικὴν παραλυσίαν καὶ ἀφήσατε τὸ ὄνειρόν σας τῆς παγκοσμίου εἰρήνης διὰ μέλλον καλλίτερον.

Ἡ κ. Μεμιδῶφ ἠθέλησε νὰ λάβῃ καὶ ἐκείνη μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἀπέβαινε τόσον περισσότερον δύσκολον, ὅσον αἱ γνώσεις της τῆς Γαλλικῆς περιωρίζοντο εἰς τὴν συνήθη μόνον φρασεολογίαν τῶν αἰθουσῶν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπεπειράθη νὰ εἴπῃ τὴν γνώμην της γαλλικὰ καὶ δὲν τὸ κατώρθωσε, ἔστρεψε τὴν ὁμιλίαν Ἑλληνικά.

Καλὲ τί ἦσαν αὐτά ; Ποιὸς ἔλεγεν ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἀδι-

κοσκότοναν. Αὐτὴ ἔζουσε τώρα τόσα χρόνια εἰς τὴν Πόλιν, εἶχε γνωρίσει τόσους Τούρκους καὶ ἡμερώτεροι ἄνθρωποι ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ὑπῆρχαν.

Καὶ αἱ σφαγαὶ τῶν Ἀρμενίων ; εἶπεν ὁ κ. Δούκλ...... Οἱ Ἀρμενέοι ἤρχισαν πρῶτοι, ἀπήντησεν ἑτοιμότατα ἡ κοκκώνα Κατίγκω. Ἔπειτα νομίζετε σεῖς, ὅτι αὐτὰ τὰ ἀμούστακα παληκάρια θὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τοὺς Τσερκέζους καὶ μὲ τοὺς ψημένους εἰς τὸν πόλεμον στρατιώτας τοῦ Σουλτάνου·

ΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Καὶ εἰς τὴν Ρωσσίαν ὅπως καὶ εἰς ἄλλας χώρας αἱ γυναῖκες τοῦ θρόνου ἔλαβον ἐπιφανῆ θέσιν διὰ τῆς καλωσύνης των καὶ τῆς εὐφυΐας των. Ἄλλων τὰ ὀνόματα ἔμειναν εἰς τὴν ἀθανασίαν καὶ ἄλλων ἐσημειώθησαν ὡς ἀφοσιωμένων συζύγων καὶ μητέρων.

Ἀπὸ τὴν κτῆσιν τῆς Ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας κατὰ τὸ 862 ἀπὸ τὸν ἀνδρεῖον πολεμιστὴν Rurich, μιᾶς γυναικὸς ἡ ἀξία ἀνεγνωρίσθη. Τῆς Ὄλγας ἡ ὁποία ὑπανδρεύθη τὸ υἱὸν τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἡ ὁποία μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς χώρας. Ἔδειξεν ὡς αὐτοκράτειρα νοῦν ἔξοχον διοικητικὸν καὶ ὡς χριστιανὴ μεγάλας ἀρετάς, ὥστε καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς ὅλην τὴν Ρωσσίαν γνωρίζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἁγία Ἑλένη.

Ἡ μετ' αὐτὴν αὐτοκράτειρα ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Βασιλείου τοῦ Α΄ Ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς χώρας, ἡ ὁποία ἀκόμη δὲν ἦτο τόσον μεγάλη ὅσον σήμερον, καὶ ἐκυβέρνησε αὐτὴν μὲ αὐστηρότητα καὶ σωφροσύνην ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλένη. Κατόπιν ἔρχεται ἡ δυναστεία τῶν Ρωμανὼφ ἡ ὁποία ἐκτὸς μικρᾶς διακοπῆς, δὲν ἔπαυσε νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ τότε καὶ ἐκ τῆς ὁποίας κατάγεται καὶ Νικόλαος ὁ ΙΙ. Ἡ πρώτη αὐτοκράτειρα τῆς δυναστείας τῶν Ρωμανὼφ εἶχεν αὐτὰς τὰς ἀρετάς, διὰ τὰς ὁποίας ἀπὸ ἁπλῆν ἀκόλουθον τὴν ἔκαμεν ὁ Μιχαὴλ Ρωμανὼφ αὐτοκράτειραν καὶ ἠγαπήθη ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους της. Ὁ υἱός της Ἀλέξιος ἐκληρονόμησε τὴν εὐθύτητα καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν γονέων του καὶ ἐνυμφεύθη καὶ αὐτὸς τὴν θυγατέρα ἑνὸς πτωχοῦ εὐγενοῦς·

Εἰς τὴν διάδοχον Σοφίαν βλέπομεν γυναῖκα ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ διακαῶς νὰ ἐξασκήσῃ τὴν δύναμίν της. Κατώρθωσε ὅπως ὁ ἀδελφός της Πέτρος ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔγινεν ὁ Μέγας Πέτρος, νὰ μείνῃ μόνος διάδοχος τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς τὴν ὁποίαν κατὰ μέγα μέρος ἐφρόντιζε νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ λογαριασμόν της. Ἡ τάσις της διὰ πολιτικὰς περιπετείας δὲν τὴν ἠμπόδιζε νὰ ἔχῃ γυναικείας ἀρετὰς αἱ ὁποῖαι ἐμετρίαζαν τὸ θορυβῶδες μέρος τῶν συνηθειῶν της.

Μὲ τὴν Αἰκατερίνην τὴν Α΄. τὴν σύζυγον τοῦ Πέτρου τοῦ μεγάλου ἀρχίζει ἡ σειρὰ τῶν Αὐτοκρατορισσῶν αἱ ὁποῖαι ἐτίμησαν τὴν πατρίδα των. Καὶ ἡ Αἰκατερίνη διὰ τῆς μεγάλης της καλοσύνης καὶ γλυκήτητος κατόρθωσε νὰ ἡσυχάσῃ τὸν παράφορον χαρακτῆρα τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Ἡ Αἰκατερίνη παρευρίσκετο μὲ ἀνοικτὴν ἅμαξαν εἰς τὴν περίφημον μάχην τῆς Pultova εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκησαν οἱ Ρῶσσοι τὸν Κάρολον ΧΙΙ τῆς Σουηδίας, καὶ ἐπεριποιεῖτο τοὺς μόνη τοὺς πληγωμένους. Ὑπῆρξε λαμπρὰ μητέρα καὶ μόνη ἐφρόντιζε διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της.

Μετὰ ταῦτα ἔρχονται αἱ δύο Ἄνναι : Ἡ Ἄννα Πόβνα καὶ ἡ Ἄννα Λεοπολδόβνα ἡ ὁποία διεδέχθη πράγματι τὴν Αἰκατερίνην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πέτρου τοῦ ΙΙ ἐγγόνου τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Ἦτο ἡ ἀνεψιά του τοῦ ὁποίου εἶχε κληρονομήσει πολλὰς ἀρετάς. Ἐλευθέρωσε τὴν χώραν της ἀπὸ τοὺς Ταρτάρους. Αὐτὴ ἔκαμε τὸν περίφημον κώδωνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κρεμλίνου τοῦ ὁποίου τὸ βάρος εἶνε σχεδὸν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΟΝΟΣ

Τὸν καιρὸν ποῦ τὰ ζῶα μιλοῦσαν,—καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε θὰ εἶναι τοὐλάχιστον ἑκατὸ χρόνια πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ἦσαν πιὸ ευτυχισμένα ἀπὸ τώρα.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμη στὴ γῆ, ὥστε κανεὶς δὲν τὰ ἐνοχλοῦσε, κανεὶς δὲν τὰ ἀνάγκαζε νὰ ἐργασθοῦν δὲν ἐκοπίαζαν καθόλου μόνον διεσκέδαζον μὲ διάφορα παιγνίδια εἶχαν ἕνα θέατρον ὡραῖα στολισμένον στὴν ἄκρα μιᾶς πηγῆς ποῦ ἦταν στὸ τέλος ἑνὸς δάσους. Τὸ ἀηδόνι τραγουδοῦσε κάθε βράδυ, ἡ κατσίκα ἐχόρευε κάθε πρωΐ, τὸ ἐλάφι συνέθετε τὴς κωμωδίες, ὁ δὲ πετεινὸς τὴν μουσικήν.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνο ὁ γαΐδαρος καὶ τὸ ἄλογο τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀδέλφια δίδυμα, μοιάζανε τότε πολύ, ὅπως μοιάζουν δύο κουκιὰ στάρι, εἶχαν τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὸ ἴδιο τρίχωμα, τὴν ἴδια φωνή, μόνον στὸ χαρακτῆρα δὲν μοιάζανε· ὄχι ! δὲν μοιάζανε καθόλου.

Ὁ γαΐδαρος ἦτο πολὺ ταπεινός, πολὺ ὑπομονητικός, οἰκονόμος μὰ πάρα πολὺ οἰκονόμος, ἐνῷ τὸ ἄλογο ἦτο πολὺ ὑπερήφανο καὶ ἐξώδευε ὅλα τὰ χρήματά του στὰ στολίδια.

Τα δύο ἀδέλφια ζοῦσαν μὲ μεγάλη ὁμόνοια, ὅταν ἔξαφνα τοὺς ἦλθε μία κληρονομιά. Ἕνας γέρος λαγὸς τοὺς ἐκληροδότησε ἕνα ὡραῖο χωράφι μὲ θυμάρι μὲ τὴν συμφωνία νὰ τὸ διατηρήσουν ὁλόκληρο χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ μοιράσουν· ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ μαλώνουν γιὰ τὴν σπορά του· τὸ ἄλογο ἐπέμενε νὰ τὸ σπείρουν ὅλον μὲ τὴν ὡραία βρώμη, ἐλάφρο ποῦ θὰ ἐξώδευαν πολλά, ἐνῷ ὁ γαΐδαρος ἤθελε νὰ τοῦ βάλουν γαϊδουράγκαθα, τὰ ὁποῖα φυτρώνουν μόνα των καὶ δὲν κοστίζουν καθόλου.

Γιὰ περισσότερο λοιπὸν σκάνδαλο ὁ Φοῖβος—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀλόγου—καὶ ὁ Μαρτῖνος—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ γαϊδάρου— ἐπῆγαν στὸ δικαστὴ τὴν κυρὰ Ἀλεποῦ.

— Παιδιά μου, τοὺς λέγει ἡ κυρὰ Ἀλεποῦ, πρὶν νὰ παρατηρήσω τὰ χαρτιά σας, γνωρίζω πῶς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸ χωρίσετε, ἐκτὸς τούτου ἡ διαθήκη τοῦ λαγοῦ εἶναι πολὺ ξάστερη· ἐὰν ἔχετε τὸ δυστύχημα νὰ μοιράσετε τὸ χωράφι, θὰ ἐπιστρέψῃ στὴν οἰκογένεια τοῦ μακαρίτη, λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ τὸ μοιράσετε οὔτε νὰ πᾶτε δικαστικῶς, διότι ἐκεῖνος ποῦ θὰ κερδίσῃ τότε θὰ ἔχῃ τὸ χωράφι ὁλόκληρο μόνος του καὶ θὰ τὸ σπείρῃ ὅπως θέλῃ. Πηγαίνετε . . . δέκα φράγκα κάμει ἡ συμβουλή.

Δέκα φράγκα ! ! πάει πολὺ κυρ' Ἀλεποῦ. Γιὰ λίγα παλιόλογα δέκα φράγκα ! ! αὐτὸ εἶναι τρομερὸ πρᾶγμα.

Τὸ ἄλογο δὲν τὸ ἔννιαζε καθόλου καὶ εἴκοσι ἂν τοῦ ἐζητοῦσε καὶ σαράντα ἀκόμη ἀντὶ τῶν δέκα, τὸ ἴδιο θὰ τοῦ ἔκανε· ποτέ του δὲν ἐπλήρωνε· ὅσο διὰ τὸν γαΐδαρον ὅταν ἄκουσε νὰ τοῦ εἴπουν γιὰ λεπτά, ἐδραπέτευσε.

Ἆ ! αὐτὸ βέβαια δὲν ἦτο καθόλου εὐχάριστο γιὰ τὴν κυρὰ Ἀλεποῦ. Γιὰ φαντασθῆτε νὰ τὴν κάμουν νὰ ἐργασθῇ ἄδικα χωρὶς νὰ πάρῃ πεντάρα... Ὡρκίσθη λοιπὸν νὰ ἐκδικηθῇ αὐτοὺς τοὺς κακοπληρωτὰς καὶ τοὺς ἔστειλε μία κλῆσι γιὰ τὴν ἐρχομένη συνεδρίασι εἰς τὴν ὁποίαν θέλοντες καὶ μὴ παρουσιάσθησαν ὁ Φοῖβος μας καὶ ὁ Μαρτῖνος·

Τότε ἡ κυρὰ Ἀλεποῦ ἔλαβε τὸ πανοῦργο της ὕφος καὶ τοὺς εἶπε με μία γλυκεία φωνή.

— Παιδιά μου ἀπὸ τότε ποῦ σᾶς εἶδα δὲν ἔκαμα ἄλλο παρὰ νὰ σκέπτωμαι τὴν ὑποθεσί σας· εὗρα ἕνα μέσον καλλίτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ διὰ τὸ ὁποῖον δὲν σᾶς ζητῶ χρήματα. Πρέπει νὰ ἀνέβητε ὑψηλότερα· πρέπει νὰ πᾶτε στὸν πανουγότερο τῶν πανούργων.

— Στὸ φεῖδι, εἶπε κατατρομαγμένος ὁ Μαρτῖνος.

— Θεέ μου ναὶ ! στὸ φεῖδι. Δὲν ὑπάρχει καταλληλότερο· ἀπ' αὐτὸ διὰ νὰ σᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴν στενοχωρία σας.

— Μά . . . παρετήρησε ὁ Μαρτῖνος. δὲν ἔχει καθόλου ὑπόληψι τὸ φεῖδι, λέγουν πῶς εἶνε ὁ διάβολος.

216,000 κοιλά· μίαν ἡμέραν ἡ δοκὸς ἡ ὁποία ἐβάσταζε τὸν κώδωνα ἐκάη καὶ τὸ τέρας αὐτὸ τῶν κωδώνων ἔπεσε καὶ μένει ἀκόμη κάτω εἰς τὴν βάσιν τοῦ πύργου.

Ἐλισάβετ ἡ πρώτη ἡ κόρη τοῦ Μεγάλου Πέτρου εἶνε ἀρκετὰ γνωστὴ διὰ ν' ἀμφισβητήσῃ τις τὴν ἀξίαν τῆς βασιλείας της. Καλὸν εἶνε νὰ σημειώσωμεν μόνον ὅτι ἐνδιεφέρετο ἰδιαιτέρως διὰ πᾶν ὅτι ἐγίνετο εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὅτι εἶχεν εἰς τὴν αὐλήν της τὰ γαλλικὰ ἔθιμα. Ἡ Ἐλισάβετ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἦτο φίλη τοῦ Βολταίρου τοῦ μεγάλου φιλοσόφου τοῦ XVIII αἰῶνος.

Ἰδοὺ μετ' αὐτὴν Αἰκατερίνη ἡ δευτέρα ἡ ἐπονομαζομένη ἡ Μεγάλη. Ἡ βασιλεία της ἐσημειώθη ἀπὸ πολλὰ συμβάντα καὶ μεταρρυθμίσεις. Κατήργησε τὰς βασάνους τῆς δουλείας καὶ ἤθελε τὴν ἰσότητα εἰς τὸ ἀνάκτορόν της καὶ ὅταν αἱ κυρίαι ἐσηκόνοντο ὅταν εἰσήρχετο ἀπὸ εὐγένειαν ὑπεβάλοντο εἰς πρόστιμον. Ἔκαμεν ἕνα θαυμάσιον ἵδρυμα διὰ τὴν ἀνατροφὴν διακοσίων θυγατέρων εὐγενῶν. Ἐφρόντιζε μόνον διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἐγγόνου της καὶ ἰδίως διὰ τὸν μικρὸν Ἀλέξανδρον Α΄. Ἀπέθανεν ἑξῆντα ἑπτὰ ἐτῶν βασιλεύσασα τριάντα τέσσαρα ἔτη.

Μετὰ τὴν Αἰκατερίνην τὴν Β΄. δὲν ἔχομεν ἄλλην Ρωσσίδα Αὐτοκράτειρα βασιλεύονσαν καὶ κυβερνῶσαν. Ἡ διοίκησις τῆς χώρας μένει εἰς τοὺς αὐτοκράτορας. Ἀλλ' ἂν καὶ δὲν συμμετέχουν δημοσίως τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς δὲν παύουν ὅμως νὰ εἶνε βοηθοὶ καὶ σύντροφοι εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τῶν αὐτοκρατόρων καθὼς καὶ γλυκεῖαι σύζυγοι καὶ μητέρες.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Εἰς τὴν σιωπηλὴν κοιλάδα λάμπει ἕνα ὡραῖον μικρὸν ἄνθος, ἡ θέα του εὐχαριστεῖ τὰ μάτια καὶ τὴν καρδιά, ὅπως τὰ ὡραῖα χρώματα τοῦ δύοντος ἡλίου· ἔχει μεγαλητέραν ἀξίαν ἀπὸ τὸν χρυσόν, ἀπὸ τὰ μαργαριτάρια καὶ ἀπὸ τὰ διαμάντια, καὶ δικαίως τὸ ὀνομάζουν τὸ θαῦμα τῶν ἀνθέων.

Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ψάλλω πολὺ καιρὸν διὰ νὰ ὑμνήσω ὅλας τὰς ἀρετάς του καὶ τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα κάμνει εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, διότι δὲν ὑπάρχει φάρμακον ἄλλο τὸ ὁποῖον νὰ ἔχῃ τ' ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἔχει αὐτό.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος φέρει τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἄνθος εἰς τὴν καρδίαν του, γίνεται τόσον ὡραῖος ὅπως ὁ ἄγγελος· αὐτὸ παρετήρησα μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ εἰς τὰς γυναῖκας: καὶ εἰς τοὺς γέροντας καὶ εἰς τοὺς νέους, ἑλκύει τοὺς ἐπαίνους τῶν καλλητέρων ἀνθρώπων ὅπως ἕνα φυλακτό.

Ὄχι, τίποτε δὲν εἶνε ὡραῖον εἰς ἕνα ὑπερήφανον κεφάλι, τὸ ὁποῖον νομίζει ὅτι δεσπόζει ὅλων ὅσοι τὸ περιστοιχίζουν: ἐὰν ἡ ὑπερηφάνεια τῆς κοινωνικῆς θέσεως ἢ τοῦ χρήματος τὸ ἔκαμαν νὰ ὑψωθῇ, τὸ θαυμάσιον ἄνθος μου θὰ τὸ κάμῃ νὰ ταπεινωθῇ.

Θὰ δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπον σου τὸ ὡραῖον χρῶμα τοῦ τριανταφύλλου, καὶ θὰ κάμῃ γλυκυτέραν τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἐὰν ἡ φωνή σου εἶνε δυνατὴ καὶ σκληρὰ θὰ τῆς δώσῃ τὸν ἥσυχον τόνον τοῦ φλαούτου, ἐὰν τὸ βάδισμά σου εἶναι βαρύ, θὰ τὸ κάμῃ ἐλαφρὸν ὡς τὸν ζέφυρον.

Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅπως μία κιθάρα καμωμένη διὰ τὸ τραγοῦδι καὶ διὰ τὴν ἁρμονίαν· ἀλλὰ συχνὰ καὶ ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ λύπη δίδουν τόνους ὀξεῖς καὶ παράχορδους.

Ὢ! πόσον τὸ θαυμάσιον ἄνθος πληροῖ τότε τὰς καρδίας μὲ ὡραίαν ἁρμονίαν! πόσον περιτριγυρίζει μὲ γοητείαν καὶ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν! Τίποτε τότε οὔτε εἰς

— Καλὲ ποιὸς τὸ λέγει αὐτό ; μήπως το λέγουν ἡ γρηὲς ; μὴν τὶς ἀκοῦτε καθόλου. ἐγὼ γνωρίζω πολὺ καλλίτερα ἀπ' αὐτὲς τον γέρο Πύθωνα. Εἶνε ἕνα πολὺ καθὼς πρέπει ζῶον, πολὺ σεβάσμιον· παρουσιασθῆτε ἐκ μέρους μου εἰς αὐτό. . . Καὶ τώρα, πηγαίνετε . . .

Το γαϊδοῦρι καὶ το ἄλογο ἐπῆγαν ὅπου τοὺς ἔστειλε ἡ κυρὰ Ἀλεποῦ. Ἀλλὰ δὲν μπαίνει κανεὶς στοῦ φειδιοῦ το σπῆτι ὅπως μπαίνῃ εἰς ἕνα μύλο. Εἶνε ἕνας μεγάλος ἀφέντης τὸ ζῶον αὐτό· εἶνε ἕνας Κύριος μὲ τοὺς λακέδες του τὴς μεγάλες σαύρες τῆς στολισμένες μὲ ὡραῖες πράσινες ραφές. Κατοικοῦσε σ' ἕνα μεγάλο σπῆτι μὲ τρία πατώματα μὲ ὡραῖες σκάλες καὶ κολῶνες ἕνα τέλος σωστὸ παλάτι· στὴς κολῶνες στὴ μέση ἦτο μία πολὺ ὡραία πόρτα καὶ ἕνας πορτιέρης ἕνας μικρὸς φρύνος δώδεκα ἕως δεκατριῶν χρόνων ἱστέκετο ἐκεῖ.

— Τάκ! τάκ! ἐκτύπησαν τὰ δυὸ ἀδέλφια.

— Ποῖος εἶνε ; ἠρώτησε ὁ φρύνος.

— Ἐμεῖς.

— Ποιοί ;

— Οἱ ἀδελφοὶ Μαρτῖνος, . . . καλὲ ὁ Μαρτῖνος καὶ ὁ Φοῖβος.

— Ἀπο ποῖον νομόν ;

— Ἀπο τον νομόν Ἀττικῆς.

— Κοπιάσετε μέσα.

Ὅταν ἐμβῆκαν στοῦ Κυρίου, ὁ γαΐδαρος καὶ το ἄλογο τοῦ διηγήθησαν τὴν ὑποθεσίν των· το φεῖδι τοὺς ἄκουσε κυτάζον αὐτοὺς μὲ τὰ φλογερά του μάτια. Ἔπειτα ἔβγαλε ἔξω τὴν γλῶσσάν του καὶ τοὺς ἐσταμάτησε. Καλά,.. ἀρκετὰ μοῦ εἴπατε φτάνει . . . ἤκουσα τὴν ὑπόθεσι, τραβηχτῆτε λίγο πίσω. Θὰ κάμω δύο κλήρους καὶ θὰ τοὺς τραβήξετε στὴν τύχη, πιστεύω βέβαια πῶς θὰ συμφωνήσετε νὰ τοὺς βγάλετε φιλικά.

Το φεῖδι τότε ἔκαμε δύο κλήρους· εἰς τὸν πρῶτον ἔγραψε : Ὁ ἀγρός τοῦ θυμαριοῦ, ἕνα ζευγάρι μεγάλα αὐτιὰ ἕνα βρωμοστακτὶ φόρεμα καὶ τόσα ξυλοκοπήματα, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ τὰ λογαριάῃ.

Εἰς τον δεύτερον κλῆρον δὲν ἔγραψε τίποτε ἄλλο εἰμὴ τὰς λέξεις : Δόξαν, ὡραιότητα, κωδωνισμοὺς τῶν τρουμπετῶν.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βγάλωμεν τοὺς κλήρους, εἶπε το ἄλογο· ἐγὼ θὰ πάρω ἐκεῖνον ποῦ μοῦ ἀρέσει καὶ δὲν ἐννοῶ κανεὶς νὰ μοῦ τον διαφιλονεικήσῃ.

Ὁ Μαρτῖνος ἐπρόσεξε μόνον εἰς τὴν πρώτην λέξιν τοῦ πρώτου κλήρου καὶ ἠλεκτρισθεὶς ἀπὸ τὴν μυρωδιὰ τοῦ θυμαριοῦ δὲν ἐπρόσεξε τὰς λοιπὰς ἐπήδησε ἀμέσως καὶ ἐπῆρε τον πρῶτον κλῆρον ἐνῷ ὁ Φοῖβος ἅρπαξε τον δεύτερο. Ἀμέσως τότε το ἄλογο ἐξῆλθε μὲ καλπασμοὺς ὑπερήφανο πολὺ γιὰ τὴν ὡραία του χαίτη τὴν ὡραία του οὐρὰ καὶ το γιαλιστό τρίχωμά του καὶ καλπάζον ἐχραιμέτιζε καθὼς μία τρουμπέτα πολέμου. Δυστυχισμένο ἄλογο ! ! ! δὲν παρετήρησες τοὺς ἁμαξάδες τῶν Ἀθηνῶν τοὺς ὁποίους το πονηρό φεῖδι εἶχε κρύψει ἀπο κάτω ἀπο τὴν ὥμορφή σου χαίτη ! ! !

Το γαϊδοῦρι ἔτρεξε μὲ πολὺ μικροὺς καλπασμοὺς διὰ νά καταλάβῃ το χωράφι καὶ ἐνῷ ἐπερνοῦσε ἀπο τὴν πηγὴ ἐδίψασε καὶ ἔσκυψε νὰ πιῇ, ἀλλὰ δυστυχία του ! ! ! μέσα εἰς το καθαρό νερό παρετήρησε πῶς ἦτο τόσο ἄσχημο ποῦ τοῦ ἦλθε νὰ σκάσῃ ἀπο τὴν ντροπή του· προς μεγαλειτέρα του δὲ δυστυχία τὴν ἴδια στιγμὴ αἰσθάνθηκε χάλαζα ραβδισμῶν ἀπάνω στὴν ράχη του. Ἦτο ὁ Ἄνθρωπος ὅστις ἤρχετο πρώτην φορὰν στὴν γῆ . . ,

Τότε ὁ δύστυχος ἤρχισε νὰ γκαρίζῃ τόσο δυνατὰ καὶ μὲ τέτοιο γελοῖο καὶ ἀλλόκοτο τρόπο, που ὅλα τὰ ζῶα ἄρχισαν νὰ γελοῦν, νὰ γελοῦν ! ! ! τόσο δυνατὰ νὰ γελοῦν, ὥστε νὰ σπάσῃ εἰς τον λάρυγγά των ἡ ὁμιλητικὴ μεμβράνη καὶ ἀπο τότε ἔχασαν τὴν συνήθειαν τῆς ὁμιλίας . . . Δικαία τιμωρία τῆς ἀπονιᾶς των . . .

Ἐν τούτοις το γαϊδοῦρι ἐξακολουθοῦσε νὰ γκαρίζῃ ἀξιοθρήνητα, ὅτε ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, ὅστις ἐπερνοῦσε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπ' ἐκεῖ, ἐλυπήθηκε τον μεγάλον του πόνον καὶ τοῦ εἶπε μὲ μία γλυκεῖα φωνή :

— Καϋμένε μου ὄνε, παῦσε ἀπο τοῦ νὰ κλαίῃς, σὲ λυποῦμαι πολύ ! θὰ κάμω το πετσί σου τόσο σκληρό, ὥστε δὲν θὰ αἰσθάνεσαι πλέα κτυπήματα καὶ θἄρθῃ μία μέρα ποῦ θὰ σηκώσῃς στὴν ράχη σου το παιδὶ Ἰησοῦν.

Καὶ ὁ ἄγγελος ἐχάραξε στὴν ράχη του ἕνα ὡραῖο σκοτεινὸ σταυρό, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει μέχρι σήμερα . . . Καὶ ὁ ὄνος παρηγορήθηκε.

Μαρία Β. Ζερβουδάκη

(Rillé)

τοὺς λόγους οὔτε εἰς τὰς πράξεις τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ πληγώσῃ τινα, οὔτε ὑπερηφάνεια, οὔτε ἀλαζονεία, οὔτε ἀξιώσεις.

Ὦ! πόσον τότε ἡ ζωὴ εἶνε ἥσυχος καὶ γλυκεῖα! Τί εὐεργετικὸς ὕπνος πλανᾶται περὶ τὴν κλίνην τῆς ἡσυχίας! Τὸ θαυμάσιον ἄνθος προφυλάττει ἀπὸ ὅλα τὰ δηλητήρια.

Ἀλλά, πιστεύσατέ με, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ψάλλω δὲν εἶνε μῦθος ὅσον καὶ ἂν φαίνεται παράδοξον. Τὰ ὀνόματά μου δὲν εἶνε παρὰ ἀντανάκλασις τῆς οὐρανίας αὐτῆς χάριτος τὴν ὁποίαν τὸ θαῦμα τῶν ἀνθέων δίδει εἰς τὰς πράξεις καὶ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγάλου.

Ὦ! ἂν ἔχετε γνωρίσει, ἐκείνην ἡ ὁποία ἄλλοτε ὑπῆρξε ἡ χαρά μου, ὁ θάνατος τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν ἀγκάλην μου πρὸ τῶν βωμῶν τοῦ ὑμεναίου· θὰ ἠκούσατε εὐκόλως τὶ δύναται νὰ κάμῃ τὸ θαυμάσιον ἄνθος, καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ σᾶς παρουσιάζετο ὡς μία καθαρὰ ἡμέρα.

Πόσες φορὲς δὲν ἐπανέθεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὸ θαυματουργὸν ἄνθος ὅταν τὸ ἔχασα· τώρα πνεῦμα ἀνυπομονησίας τὸ ξεριζόνει συχνά, καὶ πάντοτε ὅταν τιμωροῦμαι, λυποῦμαι κατάκαρδα ἐκείνην ποῦ ἔχασα.

Ὦ! ὅλας τὰς τελειότητας μὲ τὰς ὁποίας ἐστόλισε τὸ πνεῦμα καὶ τό σῶμα τῆς ἀγαπητῆς μνηστῆς μου, τίποτε δὲν δύναται νὰ τὰς ἀπαριθμήσῃ οὔτε πόσην περισσοτέραν καλλονὴν καὶ θέλγητρα δίδει, τὸ ἄνθος αὐτὸ τὸ ὁποῖον ὀνομάζω, τὸ θαῦμα τῶν ἀνθέων καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλως ὀνομάζουν μετριοφροσύνην.

(Burger)

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ἀγκυνάρες Σαλάτα

Καθαρίζουμε τὰς ἀγκινάρας καὶ μένουν τὰ κεφάλια καὶ τὰς ρίπτομεν εἰς μιὰ λεκάνη μὲ νερὸ καὶ ὀλίγη φαρίνα. Ἔπειτα ἀφοῦ τὰς πλύνομεν μέσα σ' αὐτὸ τὸ νερὸ ἔχομεν σὲ μιὰ κατσαρόλα νερὸ καὶ λίγο ἁλεῦρι καὶ τὰς βράζομεν καλά, τὰς βγάζομεν ἀπό τὸ νερὸ ἀφοῦ βράσουν καὶ τὰς λυόνομεν ὅπως τὲς πατάτες διὰ τὸ πουρέ. Ἔπειτα κάνομεν μία σάλτσα ἀπὸ λεμόνι λάδι ὀλίγη μουστάρδα ἕνα κρόκον αὐγοῦ καὶ λίγο μαϊντανὸ ψιλοκομένο καὶ ὅποιος θέλει λίγο κρεμυδάκι ἢ σκόρδο καὶ ἔπειτα τὴν ρίχνομεν μέσα εἰς τὰς ἀγκινάρας καὶ τὰς ἀνακατεύομεν καλὰ καλὰ ἕως νὰ γίνῃ μία μάζα καὶ μὲ αὐτὸ γαρνίρετε ἢ ψητὸ ἢ γιουβαρλάκια ἢ ὅτι ἄλλο.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΧΟΥΣ ΚΟΥΚΟΥΛΙΩΝ

Εἰδοποιοῦνται οἱ πωληταὶ κουκουλίων Ἀττικῆς καὶ λοιπῶν μερῶν ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὰ Καταστήματα τῆς Κας Σπάρτης Καρασταμάτη ἔναντι Βασ. Σταύλων, καὶ συνεννοηθῶσιν ἀπ' εὐθείας. Τιμαὶ ἱανοποιητικαί.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίας καὶ ἀνταποκριτάς μας.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν φέρει τὸ κατ' αὐτὰς ἐκδοθὲν 28ον βιβλίον τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Ἐγράφη ἀπὸ τὸν κ. Γ. Σωτηριάδην καὶ περιέχει εἰκόνας καὶ μέγαν χάρτην τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τὸ βιβλίον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐξαίρετον λαϊκὸν καὶ σχολικὸν ἀνάγνωσμα Πωλεῖται λεπτὰ 40 εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου 42 ὁδὸς Ἀκαδημίας.

Τὸν Μάϊον θὰ ἐκδοθῇ τὸ Δένδρον τοῦ κ. Δ. Γρηγοριάδου τὸν Ἰούνιον Ἱστορία ἑνὸς Πλουσίου τοῦ κ. Α. Μάτεσι καὶ τὸν Ἰούνιον αἱ Πρῶται Βοήθειαι τοῦ κ. Θ. Φλωρᾶ.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Ὑποδηματοποιοῦ ἁπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἁπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἥτις προμηθεύεται παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαραμίλλου κομψότητος ὑποδήματά της, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ὅμως ἐα,ινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἄριστα καθόσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κομισθείας ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναριθμήτους χρωματισμούς.

ΜΥΡΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΤΑ

Ἡ κ. Κλάρα Στίνη, ἡ ὁποία ὡς ἄλλη Πανδώρα σκορπίζει δῶρα κάλλους καὶ ἀνθηρότητος εἰς τὸν γυναικεῖον κόσκον τῆς Ἑλλάδος ὅλης, εἶναι ἡ ἁρμοδιωτέρα τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ στολίζῃ μὲ τὰ πλέον ἐκλεκτὰ καὶ σπάνια μῦρα, καὶ μὲ τὰ δῶρα τὰ πλέον ἁβρὰ καὶ πλέον ποιητικά· τὸ καλλυντήριον κάθε φιλοκάλου γυναικός.

Ἀρώματα μέσα εἰς φιαλίδια ὡραῖα, σαπούνια, κτέναι τῆς κεφαλῆς καὶ χειρόκτια καὶ sachets καὶ ὅλα τὰ μυρία μικρὰ κομψοτεχνήματα τὰ ἀπὸ ἀλάβαστρον καὶ πολύτιμα κρύσταλλα καὶ ταρταρούγας σκεύη ἀποτελοῦν πλουσιωτάτην συλλογὴν δώρων διὰ τὸ Νέον ἔτος.

Παναθήναια : — Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένο περιοδικόν.

Διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης : **Κίμων Μιχαηλίδης**

Τίμημα ἐγγραφῆς : Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος δρ. 25

» » ἓξ μῆνας » 13

Ἐξωτερικοῦ τὰ αὐτὰ εἰς ποσὰ χρυσόν.

Ἀθῆναι 18. Ὁδὸς Φιλελλήνων.